

Демографија у свијетлу Завјета светог Лазара Косовског

Непоштовање Божијег благослова човјеку када га је створио, мушко и женско, и потом, након Потопа, Ноју и његовим синовима: “Рађајте се и множите се” једно је од највећих “достигнућа” цивилизације у којој обитавамо и којом се дичимо. Ово “достигнуће” цивилизације коју безмало читав свијет доживљава најнапреднијом у историји, многе народе, међу њима у српски, убрзано сурвава у провалију нестајања.

Једним од главних узрока што и у српском народу више људи умире него се рађа, општеприхваћено, назначен је тзв. абортус, тзв. вјештачки прекид трудноће, што су еуфемизми за убијање нерођеног човјека. У Европи једино на Малти убијање нерођеног човјека није регулисано законом.

Основно људско право је право на живот. Сва његова остала права проистичу из тог. А и што би му било које друго право без овог? То је право свих људских раса, свих нација, припадника свих вјероисповијести. У многим државама свијета, па и Србији, Црној Гори, Републици Српској..., које прате ток цивилизације као тренд који их уводи у друштво напредних, бива ускраћено једино човјеку који још није рођен. У овим државама основно људско право на живот подређено је нижем тзв. женском праву, из којег проистиче још ниже право на абортус. Посљедица доминације нижег права на абортус над вишим, чак основним правом на живот, је пошаст озакоњеног убијања нерођених људи.

У општем непоимању размјера и тежине злочина убијања нерођених људи, тзв. абортус постаје димна завјеса која заклања далеко бројније убијање нерођених људи тзв. средствима за контрацепцију и вантјелесном оплодњом. Тако борба против абортуса, нехотице, постаје тиха пропаганда далеко масовнијег убијања нерођених људи другим начинима.

Борба “За живот”, којој је циљ спас од изумирања нације, мора бити борба за сваки живот, како рођеног тако и нерођеног човјека. Свођење ове борбе само на борбу против абортуса доноси много више штете него користи основној намјери. А пробир на допуштени и недопуштени абортус ову борбу сасвим обесмишљава. Препорука да се абортус врши само на државним клиникама, по одобрењу љекарске комисије, не одмиче значајно од става да је допуштено да рођене људе: дјецу, адолесценте, младе, старе..., уз одобрење стручне комисије, убијају у надлежним државним институцијама. Разлика је само у томе што огромна већина људи нерођеног човјека, којег не виде, не доживљава једнако живим као рођеног, којег види.

Тачно је да закон допушта убијање нерођених људи и да је то, као и широко прихваћени став да је то нормално, бедем који је испријечен пред сваким трудом заштите живота нерођених. Али та препрека нипошто не смије бити разлог за компромис са ставом да је било коме, нерођеном једнако као и рођеном, допуштено ускратити право на живот, да је било кога, нерођеног једнако као и рођеног, допуштено убити. Биркање кога у

мајчиној утроби или у епрувети, свеједно, убити а коме допустити да живи сасвим је исто као и биркање у школској учионици, фабричкој хали, аутобусу, спортском стадиону... кога убити а кога не. Исто као што је неразумна илузија да било која борба “За живот” може спасити све људе, нерођене и рођене, свеједно, неразумно је и задовољство да је нечији живот, нерођеног или рођеног човјека, свеједно, спашен, када многих није. Задовољство спашавањем од смрти било коликог броја људи, нерођених или рођених, свеједно, које није прекривено незадовољством што није спашен још чак и само један једини човјек, а камоли много више него што их је спашено, пристајање је на убијање људи. То је компромис са злочиним убијања људи.

Планета липти у крви људи који су убијени прије него су рођени, којих је далеко више него убијених у ратовима, страдалих у саобраћајним и природним несрећама, умрлих од свих болести..., од свих људи који су рођени и на било који начин скончали. На тој крви, узрасла је цивилизација којој припадамо као народ. Цивилизација, вјероватно, никада није била урушена као ова коју свијет слави као најнапреднију, јер је поистовјећује са технолошким развојем. Управо тај технолошки развој допринио је несагледивом умножењу убијања нерођених људи, не толико абортусима колико тзв. средствима за контрацепцију и вантјелесном оплодњом.

Ова цивилизација дави се у гријеху убиства нерођених људи. У њему је огроман број људи, велика већина популације. Умјесто да, као родитељ, отац или мајка свеједно, као љекар абортер, као онај ко је извршио процес вантјелесне оплодње, као онај ко је осмислио, произвео и продао тзв. средства за контрацепцију, као онај који је на било који начин учествовао у том злочину, директно или посредно..., кроз истинско покајање истовари тај страшни гријех са своје душе, човјек га одгурује од себе, пред њим затвара очи као дијете које хоће да побјегне од стварности. У њему их је и оних који се боре “За живот” и других који се јавно залажу за право на живот нерођених једнако као и рођених људи. Али, самооправдање, спознаја што су учинили и настојање да јој узмакну, бјег од гријеха умјесто истинског покајања, тражење рјешења проблема у забраву умјесто у Богу, њихову борбу и мисију чине млохавом, а њих саме подложним компромисима, у суштини неискреним.

Ако би демографско питање свели на рачун колико људи у једној држави, или једној нацији, треба да се роди да би се дошло до њихове просте репродукције, односно одржавања постојећег бројног стања, а колико још да би било више рођених него умрлих, ударили би главом у прво дрво на ободу шуме суштине овог проблема. Ту, у хладовини његове крошње, могли би да се усавршавамо у тој причи читајући футуристички роман Олдуса Хакслија “Врли нови свијет”, роман о производњи људи.

Наравно, демографија значи много више од статистике. Само, потребно је закопати. Потребно је, прво, исправно и потпуно сагледати

узроке сатирања нације. Српски проблем се не разликује битно од проблема других нација које одумиру.

Тај проблем проистиче из владајућег врједносног система цивилизације којој припадамо. Њега је изродила материјалистичка идеологија након Француске револуције крајем 18. вијека. Та идеологија је гранала и данас је склопљена у крошњу западњачког глобализма. Карактеришу је растакање породице, хедонизам, путеност, човјек - потрошач... По својој суштини она је неопаганска, ахтихришћанка. Врховни бог јој је Новац. Има своје механизме којима поробљава свијест људи: технолошке, медијске, политичке... Хришћанско духовно биће човјека нападнуто је невидљивим непријатељем, као вирусом, и од њега остаје љуштура која га у хришћанству одржава само формом. Он поштује своје обреде и не примјећује да је постао сам себи духовни непријатељ – прихватио је неопагански глобалистички врједносни систем а да није ни примјетио, нити је тога свјестан.

Несагледиву пошаст убијања нерођених људи изродила је управо западњачка глобалистичка идеологија. Она је ту пошаст озаконила и увела је у корпус “нове нормалности” која њене поклонице растерећује моралне одговорности за тај злочин.

Али, да би нација опстала, па и српска, неће помоћи бројније рађање од умирања. Сачувати је неће рађање потрошача, културолошки и духовно преображеног Србина, рађање репе без коријена. Неће помоћи мноштво рођених, него њихова каквоћа. Неће помоћи ни дјечја колица ни креветци, ни новац за треће дијете ни породилска осуета с посла... Помоћи ће васпитање и образовање (образовање, а не школство: образовање – његовање лика Божијег у човјеку, а не школство – индустрија знања), који једино могу злочин убијања нерођених људи, и друга безакоња, сасушити у њиховом коријену.

Као ни у вријеме светог кнеза Лазара Косовског, српски народ неће опстати приклањајући се царству земаљском, мамама овога свијета, него ће опстати у искању Царства Небескога; неће га сачувати материјални иметак и људска слава, него његовање душе за вјечни живот.

Борбу за опстанак нације немогуће је успјешно водити аполитично. Зато је неопходно утицати на политичке партије да своје дјеловање усмјере на очување културолошког и духовног бића народа. Потребно је борити се да на власти буде политичке партије са тим програмом, али дјелатним.

“За живот” заорава велику бразду. Буде ли плитка, ништа из ње неће нићи. А и ако никне, биће јалово.

Протојереј Јован Пламенац